

[Lysholt Hansen.]

udsigterne for det kommende år for de mange, der må betale regeringens forbrugsbegrænsende foranstaltninger enten i form af arbejdsløshed eller i form af skatter og afgifter, som de har svært ved at klare.

Jeg må sige, at jeg var overrasket over, at finansministeren skød ansvaret over på den olympiske komité i denne aktstykkesak. Det interesserer mig ikke en snus, hvordan den olympiske komité har opført sig. Det, der interesserer mig, er: hvad skal der ske i finansministeriet i anledning af denne sag? For det er jo finansministeriet, der har vist forsømmelsen og ikke undersøgt sagen. Vi drømmer ikke om, at det ikke undersøges i finansministeriet, når vi dag efter dag i finansudvalget får aktstykker, hvorpå der står: „Finansministeriet har tiltrådt“. Deri må for os ligge garantien. Og så får vi pludselig at vide, at når finansministeriet selv søger, så er der overhovedet intet undersøgt. Det kan da ikke være rigtigt, at man skyder ansvaret fra sig, og vi må have en forklaring.

Endelig sprang finansministeren let og elegant over det svar, han skylder mig, men først og fremmest befolkningen, på de konservatives valgpropaganda mod udgiftsstigningerne på de 3.000 mill. kr. i år, svarende til nøjagtig samme udgiftsstigning sidste år, og også på, om han har hittet ud af de personalebesparelser, han sidste år selv kunne finde frem til bare på tre områder, hvor han jo kunne halvere. Jeg vil foreslå finansministeren, at han står herop bagefter og tager ordet og så fortæller ganske åbent, som det er, at der var mere i den konservative krambod til valgkampen, end der stod i vinduet; at det, der var i vinduet, det var til at lokke husarerne indenfor, og så bagefter fik man den rigtige pris at vide på varerne. Det er det, vi er stillet over for i dag.

Jeg håber, finansministeren hørte statsministerens smukke og meget rørende svar til mig, at når man var gæst, så hørte det til almindelig høflighed, at man svarer. Det gør det vel også, når man er finansminister, når man er på arbejde her i folketinget. For hvis det gør det — og det regner jeg med — så må vi vel også kunne få at vide, hvor store udvidelser af privatforbru-

get regeringen kan tillade i 1969, efter at det i år er faldet med 1 pct.

Og så mangler jeg i øvrigt også et svar fra handelsministeren om hans honorarer, de mange honorarer på hans finanslovsforslag. Jeg synes, handelsministeren skulle stå op og sige åbent og ærligt her: jeg kendte ikke det forslag, som vi nu behandler her i tinget. Sådan er det jo nemlig, højtærede handelsminister. Gå op og sig det, som det er: jeg har ikke læst det igennem, for så ville jeg ikke have handlet, som jeg nu har gjort.

Jeg forstår godt, at finansministeren overlod det til økonomiministeren at svare på mine spørgsmål om obligationsopkøbene, men på den måde klarer finansministeren nu ikke frisag. Det kan ikke være sådan, at når finansministeren tager fejl i oktober måned, så overlader han bedømmelsen til økonomiministeren her i december måned, og hvis så økonomiministeren tager fejl, så overlader man det næste gang til en anden minister — for at ende hos kirkeministeren i håb om, at han har så gode forbindelser opad, at man kan redde regeringens ansigt. Der må være lidt mere hold i tingene. Det, jeg tænker på, er den forklaring, finansministeren gav os den 4. oktober, sp. 311, på, at Nationalbanken havde købt så meget op, som den havde i september måned. Da sagde finansministeren ordret citeret om dette opkøb:

„... jeg er overbevist om, at det hænger sammen med — at staten forøgede sit indestående på den løbende konto med 1.400 mill. kr. Skattebetalingsterminerne og omsætningsafgiftens terminer indtrådte nemlig i september på en sådan måde, at de penge, der henstod i bankerne til betaling til disse formål, indgik i denne måned på statens løbende konto, og så er det klart, at bankerne for at gøre sig likvide må sælge af deres obelighationsbeholdning.“

Deri er jeg enig, men der skete bare det, at Nationalbanken måtte også købe tilsvarende op for 500 mill. kr. i oktober, hvor staten ingen indbetalinger havde. Hvad er så finansministerens svar på det og forklaring på det? Den må vi bede om at få.

Lad mig sige til økonomiministeren, der var så glad for, at vi har fået en likviditets-